

Farnosť Najsvätejšieho Tela Pána
STROPKOV

ITINERÁR
LA SALETTE - LURDY-PARAY 2026

FARSKÁ PÚŤ

15.7.2026 – 22.7.2026

TALIANSKO

324 054 km², 58 mil. obyv, 2178 obyv na km². Je klasickou krajinou cestovného ruchu. Pestrosťou krajinného reliéfu sa mu sotva vyrovná iná krajina. Bohatstvo kultúrnych pamiatok je svedkom slávnej minulosti. Ako polostrov v tvare čižmy siaha od Álp až po Stredozemné more, najväčšie ostrovy sú Sicília a Sardínia. Taliansko bolo kráľovstvom zjednoteným od roku 1870, od r.1946 republika. Hlavné mesto Rím má 3.1 mil. Obyvateľov, Taliansko má 20 krajov, 93 provincií a 8 053 obcí, 95 percent je katolíkov. Čižma je dlhá 8 500 km, alpská reťaz skrýva v sebe 1220 km a sú v nej najvyššie vrchy Európy Mont Blanc 4810, Monte Roso 4630 /Matterhorn/, Grand Paradiso 4061m a na východe Dolomity s Marmoladou 3342m. Apeniny sú akoby chrbtovou kosťou až po Etnu. Taliansko patrí medzi prvých pestovateľov ryže v Európe a popredných na svete. Druhým tradičným produktom je víno, každú sezónu má 150 mil. metrických centov hrozna, po Španielsku je

druhé produkciou olivového oleja. Taliansko je známe exportom ovocia, pomarančov a citrónov, aj jablák.. Národné parky majú veľké rozlohy. Z priemyslu má Itália prím vo výrobe áut FIAT a výrobou leteckých motorov. Nemá suroviny a musí ich dovážať, preto využíva vodnú energiu, najväčšie elektrárne sú v Alpách.

Tajomstvo, ktoré odovzdala Panna Mária Melánii 19.9.1846:

Ako vieme, vo Francúzsku v La Salette sa Panna Mária zjavila dvom deťom: Melánii a Maximínovi. Melánii odovzdala dôležité prorocké tajomstvo o Cirkvi. Pretože Panna Mária tu prorockým duchom hovorí o udalostiach vo svete a v Cirkvi, ktoré až dnes sa pred nami v plnej pravde rozvíjajú. Muselo to byť hrozným utrpením pre Melániu zvestovať tajomstvo, ktoré ľudia v minulom storočí ešte nemohli plne pochopiť. Zato ho môžeme pochopiť my dnes.

LA SALETTE v Alpách 1800 m.

- v roku 1830 sa Panna Mária zjavila svätej Kataríne Labouré v parížskom kláštore na ulici Bac -zázračný medailónik;
- 19. septembra 1846 sa Panna Mária zjavila v La Salette;
- od 11. februára do 16. júla 1858 sa v Lurdoch Panna Mária zjavovala Bernadete Soubirousovej osemnásťkrát;
- v roku 1871, počas francúzsko – nemeckej vojny sa Panna Mária zjavila deťom v Pontmaine a povzbudzovala ich, aby sa modlili za mier;
- v roku 1917 sa Panna Mária viackrát zjavila vo Fatime v Portugalsku trom deťom;
- v roku 1932 v Beauraing v Belgicku sa Najsvätejšia Panna Mária zjavila tridsať ráz piatim deťom;
- v roku 1933 v Banneaux v Belgicku sa Panna Mária ako Matka biednych zjavila osem ráz dvanásťročnému dievčatku.

Čo chce povedať nám, ktorí žijeme v dnešnej dobe?

Svojím vzhľadom, gestom, slzami nám Matka Božia pripomína, že sa máme stať lepšími. Máme pochopiť, že je to výzva k obráteniu ... „Priblížte sa, deti moje, nebojte sa, som tu, aby som vám ohlásila dôležité posolstvo.

ZJAVENIE: Ak sa môj **ľud nebude chcieť podriaďovať /slávenie nedele/,** budem nútená pustiť rameno môjho Syna.

Ono je také mocné a ťažké, že

dlhšie ho už nemôžem podopierať. Ó, ako dlho už trpím za vás!

Keď chcem, aby vás môj Syn neopustil, musím ho neustále o to prosieť, ale vy si z toho nič nerobíte.

Hoci by ste sa akokoľvek modlili, neviem, čo robili, nikdy mi nedokážete vynahradiť moju námahu,

ktorú pre vás vynakladám. Dala som vám šesť dní na prácu a siedmy som vyhradila pre seba, ale nechcú mi ho priznať. Toto vlastne robí ťažkým rameno môjho Syna.

Taktiež furmani vo svojich **preklínaniach** používajú meno môjho Syna. To sú dve veci, ktoré činia tak veľmi ťažkým rameno môjho Syna. Ak vyjde úroda navnivoč, bude to vaša vina. Ukázala som vám to minulý rok na zemiakoch. A predsa ste si z toho nič nerobili. Ba naopak, keď ste našli hnilé zemiaky, kliali ste, používajúc v preklínaniach meno môjho Syna. Budú sa kažiť ďalej a v tomto roku na Božie narodenie nebudú už vôbec.“

Melániu zaujalo slovo zemiaky - pommes de terre. V nárečí sa zemiaky pomenúvali las trufas a slovo pomme znamenalo jablko. Melánia sa obrátila na Maximina s prosbou o vysvetlenie. Ale Krásna Pani ho predišla:

„Ach, deti moje, nerozumiete tomu po francúzsky ? Hneď vám to poviem inak.“

Krásna Pani opakuje svoje slová v nárečí z Corps a hovorí znovu: „Ak sa úroda pokazí ...“ a v tomto nárečí pokračovala: „Ak máte obilie, netreba ho zasiat. Všetko, čo zasejete, zožerie chrobač, a čo vzíde, rozsype sa na prach pri mlátení. Nastane veľký hlad. Ešte predtým deti do sedem rokov dostanú triašku a budú zomierať v náručíach tých, ktorí ich držia. Pokáním iných bude hlad. Orechy sa pokazia a hrozno zhnije.“

Potom Krásna Pani hovorila ďalej, no počul ju len Maximin. Melánia nepočula ani slovo, hoci videla, že Krásna Pani pohybuje perami. Po chvíli zasa Melánia počula slová a Maximin, ktorý nepočul nič, sa začal hrať s klobúkom a koncom palice triafal do kamienkov, nachádzajúcich sa pred ním. Krásna Pani vtedy zverila každému z nich tajomstvo. Potom opäť obidve deti počuli jej slová:

„Ak sa obrátia, kamene a skaly sa premenia na kopy zrna a zemiaky sa samy zasadia. Dobré sa modlite, deti moje?“ „Nie veľmi, Pani,“ úprimne odpovedajú pastierikovia. Ah, deti moje, treba sa dobre modliť ráno i večer. Ak nemáte čas, pomodlite sa aspoň Otče náš a Zdravas, a ak budete môcť, modlite sa viac.

V lete na svätú omšu chodí len niekoľko starých žien. Iní pracujú v nedeľu celé leto. V zime, keď nevedia, čo robiť, idú na svätú omšu jedine preto, aby sa vysmievali z náboženstva. V čase veľkého pôstu chodia k mäsiarovi ako psy.

Deti moje, či ste niekedy videli zhnité zrno?“ „Nie, Pani,“ nerozmýšľajúc odpovedali deti. Krásna Pani hovorí Maximinovi: „Ale ty, moje dieťa, muselo si to niekedy spolu s otcom vidieť v okolí Coin. Majiteľ poľa povedal vtedy tvojmu otcovi:

« Poďte sa pozrieť, ako sa moje zrno kazí ». Išli ste s ním. Tvoj otec vzal dva, alebo tri klasy do dlaní, rozdrvil ich a všetko sa premenilo na prach. Potom ste išli domov. Keď ste boli vzdialení od Corpsu asi pol hodiny, otec ti dal kúsok chleba, hovoriac: « Tu máš, dieťa, jedz chlieb ešte v tomto roku, lebo neviem, či ho bude niekto jesť v budúcom roku, ak sa bude zrno naďalej tak kažiť. »“

„Skutočne to tak bolo, už viem, takmer som na to zabudol, “ odvetil Maximin. A Krásna Pani zakončila svoje poslanstvo opäť vo francúzštine: „**A teda, deti moje, ohláste toto poslanstvo všetkému môjmu ľudu.**“

Potom Krásna Pani išla hore úbočím, z ktorého pred chvíľou deti zbehli. Deti ustúpili nabok, aby mohla prejsť. Prekročila potôčik a neobzerajúc sa zopakovala ešte raz: „A teda, deti moje, ohláste toto poslanstvo všetkému môjmu ľudu.“

A to je všetko, čo Krásna Pani povedala pastierikom. Krásna Pani stúpala hore cestičkou vedúcou z údolia na vrchol vyvýšeniny. Deti išli za ňou a potom sa ocitli vedľa nej. Keď Pani vyšla hore, vzniesla sa do výšky asi jeden a pol metra. Pozrela smerom k nebu a potom na zem. Obrátená tvárou k juhovýchodu, „celá vo svetle“ pomaly mizla. Najprv hlava, plecia a potom celá postava. Maximin videl už len ruže na jej topánkach, chcel ich zachytiť, ale jeho ruka zostala prázdna.

Keď svetlo zmizlo, Melánia sa odvážila povedať nahlas, čo si myslela: „Možno to bola veľká svätica!“ „Keby sme to boli vedeli, poprosil by som ju, aby nás vzala so sebou,“ odpovedal Maximin. Deti ešte ani teraz nechápali, s kým sa stretli. V podvečer sa deti vrátili do Ablandinsu. Maximin sa ospravedlnil gazdovi, že neprišiel na obed za ním na druhú stranu úbočia pomôcť kosiť trávu. Povedal: „Pane, nemohol som prísť za vami, lebo sme s Melániou stretli Krásnu Paniu, ktorá sa s nami dlho rozprávala.“ „Dobre, poďme teda k hospodárovi Pra a opýtame sa Melánie.“

Rodina Pra bývala v susednom gazdovstve. Na prahu domu stretli babičku. Maximin sa jej opýtal: „Babička Caron, videli ste Krásnu Paniu v oslnivom svetle, keď sa vznášala nad údolím?“

O niekoľko minút neskôr v kuchyni, kde sa všetci zišli, Maximin dopodrobna porozprával o udalosti. Hoci hovoril v nárečí a nevedel dobre po francúzsky, zopakoval jej slová bezchybne. Melániu priviedli z maštale a aj ona potvrdila chlapcovo rozprávanie so všetkými podrobnosťami. „Deti videli Najsvätejšiu Pannu, lebo len ona má v nebi Syna, ktorý vládne!“ zvolala babka Pra.

Na druhý deň bola nedeľa. Deti doviedli k pánu farárovi. Vypočul si ich rozprávanie už pred svätou omšou. Bol veľmi rozrušený. Hneď pri svätej omši to vyrozprával ľuďom v kostole. Bol dojatý k slzám, rozprával nesúvislé, takže ľudia tomu ťažko porozumeli. Napriek tomu správa sa šírila rýchlo. Ostražitý starosta sa vybral poobede do Ablandinsu, lebo chcel sám vypočuť obidvoch pastierov. No Maximin ukončil práve službu u Petra Selmu a vrátil sa do Corpsu. A tak sa starosta celé popoludnie aj večer snažil prinútiť Melániu, aby odvolala svoje rozprávanie. Sľuboval, vyhrážal sa, ba dokonca chcel zlatom zaplatiť za jej mlčanie. Ale napokon nič nedosiahol. „Pani mi prikázala o tom rozprávať, a preto nebudem mlčať.“

Toho istého večera gazdovia Ján Babtista Pra, Peter Selme a ich sused Ján Moussier rozhodli sa spísať všetko, čo povedala Najsvätejšia Panna Mária tak, ako im to vyrozprávala Melánia.

Ich zápis reči Najsvätejšej Márie Panny je prvým písomným dokumentom o zjavení v La Salette. Dokument má dátum nasledujúceho dňa po zjavení a sú na ňom podpisy všetkých troch gazdov. V pondelok šiel starosta do mestečka Corpsu vypočuť Maximina. Vrátil sa odtiaľ presvedčený chlapcovou istotou, úprimnosťou a zanovitosťou. Jeho rozprávanie sa dokonale zhodovalo s rozprávaním Melánie. Preskúmať a vyhodnocovať zjavenie Panny Márie je oprávnený biskup diecézy, v ktorej sa udialo. Biskup, ako oficiálny reprezentant celej Cirkvi, v tom prípade zodpovedá za podrobné preskúmanie faktov a ich potvrdenie s prirodzenou istotou, ktorá je spojená s dokázaním týchto faktov.

La Salette patrí do diecézy Grenoble. Preto zjavenie v La Salette skúmal vtedajší biskup Philibert de Bruillard. Pochádzal zo šľachtického rodu. Narodil sa 11. septembra 1765 v Dijone a v roku 1789 bol vysvätený za kňaza. Prvý rok jeho kňazstva pripadol na začiatok francúzskej revolúcie. I keď ho neustále hľadali, pôsobil v pastorácii v Paríži. Utekal z jednej skrýše do druhej a šiel i tam, kam nik nemal odvahu ísť, len aby priniesol prenasledovaným veriacim útechu. Podarilo sa mu dostať aj k uväznenej rodine kráľa Ľudovíta XVI. skôr, ako bola popravená katovou sekerou.

Po zavŕšení ukrutnej revolúcie, kedy sa zdalo, že aj náboženský život je v koncoch, horlivo pokračoval v práci ako utešiteľ a všade vôkol seba dodával odvahu. Stal sa profesorom teológie v seminári sv. Sulpícia a pôsobil vo viacerých veľkých spoločenstvách ako kňaz.

V roku 1825 bol vymenovaný za biskupa v Grenoble. Tu zakladal školy a seminár, vybudoval domov pre siroty, obnovoval zničené kostoly. Všetkými spôsobmi sa vo svojej diecéze snažil pozdvihnúť náboženstvo z biedy, najmä prostredníctvom ľudových misií, duchovných obnôv a taktiež povolávaním nových rehoľných spoločenstiev. Svoje veľké súkromné majetky rozdával chudobným a núdznym. Sám žil tak skromne, že po jeho smrti ledva zaplatili výdavky na jeho pohreb. Bol jednou z hlavných osobností vtedajšieho Francúzska. Bol skutočne mužom prozreteľnosti. Áno, Panna Mária určite vedela, do akých rúk zverila svoje starosti. Ako málokto iný poznal katastrofálne dôsledky revolúcie: národ bez kňazov a bez kostolov, národ, ktorý nesevť nedeľu a rúha sa Bohu, národ, ktorý sa už nemodlí a neverí, národ bez Boha. Biskup Philibert de Bruillard bol veľkým ctiteľom Panny Márie a v posolstve z La Salette videl odpoveď z neba na dobové problémy, materinské varovanie, aby ľudia nekráčali svojvoľne a bez zodpovednosti pred Bohom cestou výdobytkov techniky. Keď sa dopyčul o zázračnej udalosti v La Salette, po prvýkrát

5. októbra 1846, teda 14 dní po zjavení, od farára Melina z Corpsu, ustanovil dve komisie, zložené z katedrálnych kanonikov a profesorov seminára. Títo mali podrobne preskúmať a overiť zjavenie. On sám bol predsedom týchto komisií. Všetky doklady a výsledky posielal do Ríma. Za tento prísny a múdry postoj sa dočkal pochvaly. V dôsledku toho mohol 19. septembra 1851 vyhlásiť svetu:

- Zjavenie Panny Márie 19. septembra 1846 dvom pastierikom na jednej z hôr Francúzskych Álp, ktorá sa nachádza vo farnosti La Salette, má v sebe všetky črty pravdivosti a veriaci majú oprávnený dôvod uznať ho za isté a hodnoverné.

Za rozhodujúce uznal nasledovné fakty:

1. Udalosti z La Salette, ani ich okolnosti, ani ich rýdzo náboženský cieľ sa nedá vysvetliť inými príčinami, len ako Božím zásahom.
2. Zázračné dôsledky udalostí sú svedectvom samotného Boha, ktorý pôsobí zázraky, a takéto svedectvo prevyšuje svedectvo ľudí a ich námietky.
3. Týmto dvom motívom, posúdeným spolu a aj oddelene, treba podriaďovať všetko ostatné. Vyvracajú všetky dobre známe námietky a pochybnosti spojené s La Salette.
4. Konštatujem, že prijatie varovaní z neba nás môže uchrániť pred novými trestami, ktoré nám hrozia, preto ďalšie váhanie a tvrdohlavosť nás môžu vystaviť zlu, ktoré sa už nebude dať napraviť.

O rok neskôr, v máji 1852, biskup Philibert de Bruillard osobne položil základný kameň chrámu, stavba ktorého v nedostupných horách je dodnes svedectvom veľkej obetavosti ľudí vtedajších čias. S cieľom rozšíriť dôležité posolstvo z La Salette založil komunitu kňazov – misionárov Matky Božej Lasaletskej. Vznik novej rehole považoval biskup za korunovanie svojho životného diela. Jeho poslednou vôľou bolo, aby sa jeho srdce uložilo na svätej hore v chráme Krásnej Panej.

Maximin a Melánia splnili svoju úlohu. 19. septembra 1855 nový biskup Grenoble Ginoulhiac povedal: „Poslanie pastierov sa skončilo, začalo sa poslanie Cirkvi.“ Dnes už nespočetné množstvo mužov a žien rôznych národností a z rozličných štátov našlo vo výzve z La Salette cestu k Bohu, mnohí sa obrátili, prehĺbili svoju vieru, našli silu konať dobro v každodennom živote, našli zmysel svojho spojenia s Kristom a v Kristovi aj ochotu slúžiť ľuďom.

POZERAŤ SA A CHÁPAŤ

Mária, skôr ako začala hovoriť slovami, prehovorila k deťom aj k nám celou svojou osobnosťou. Mária, Matka Ježiša i naša Matka, vyžaruje svetlo zmŕtvychvstania. Celá bola zo svetla. Žiara jej tváre bola taká silná, že oslepovala Melániu, ba Maximin sa vôbec nemohol dívať do jej tváre. Podobne ako šaty Krista na hore premenenia, tak aj jej šaty žiarili - prikrývka hlavy, zástera na šatách i šatka na ramenách. „Rozhodol som sa, že nechcem medzi vami vedieť nič iné, iba Ježiša Krista, a to ukrižovaného.“ (1Kor 2,2)

Všetok jas vyžaroval z veľkého kríža, ktorý Mária nosila na svojej hrudi. Mária, ktorá sa zjavila v La Salette, splnila svoje poslanie starostlivosti o nás, aby nás zrodila pre vieru, lebo toto poslanie jej bolo zverené pod krížom.

Pod krížom boli nástroje umučenia. Z jednej strany kladivo, na druhej strane kliešte. Na ramenách Krásnej Panej visela ťažká reťaz, biblický symbol hriechu a ľudskej nespravodlivosti. Preto je človek vnútorne rozdvojený. „Teda človek je rozpoltený sám v sebe. Preto sa celý individuálny spoločenský život človeka javí ako dramatický zápas medzi dobrom a zlom, medzi svetlom a tmou. Ba človek zisťuje, že je neschopný sám od seba účinne premáhať nápor zla, takže každý sa cíti akoby reťazami sputaný.“ (II. Vat. koncil GS 13)

Okraj šatky Krásnej Panej bol ozdobený ružami všetkých farieb. Ruže lemovali jej hlavu, ktorá bola ozdobená žiariacim diadémom. Opravdivý ruženec: ľudské cesty smerujú k krížu a od kríža k radosti a sláve bez konca. Ľuďom so zmyslom pre symboly postava a oblečenie Krásnej Panej hovoria veľa o Kristovi, ktorého ukrižovali a ktorý potom zmŕtvychvstal, o úlohe Márie - Matky veriacich, o našich bojoch, o tvrdohlavosti, o odvrátení sa od Boha a tiež o našom každodennom živote, ktorý sa musí zmeniť. Krásna Pani prišla, aby nám to pripomenula vo svojom poslaní. Všimnime si, že Mária cez pastierov chcela prehovoriť k svojmu ľudu, chcela pripomenúť spoločenský rozmer viery. Sme povolaní uprostred Božieho ľudu.

„Keď s nami hovorila, plakala po celý čas. Dobré som videla jej slzy, ktoré tiekli a tiekli.“ Slzy Márie v La Salette sú pripomienkou slz, ktoré vyplakala na Kalvárii, a sú taktiež symbolom jej ustavičnej starosti o nás. Tie slzy nám poukazujú na závažnosť našich previnení a našej ľahostajnosti, poučujú nás o nevyhnutnosti okamžitého obrátenia. Slzy Matky Boha a Matky ľudí sú dôkazom závažnosti a naliehavosti jej poslania.

POČÚVAŤ A PLNÍŤ

Poslanstvo z La Salette nás od prvej chvíle znepokojuje a púta našu pozornosť. · Najsvätejšia Panna Mária hovorila rečou svojho ľudu. Mária hovorila nárečím, ktoré používali sedliaci v južnom Francúzsku v roku 1846. Láska ju urobila citlivou voči ich náboženskej ľahostajnosti. Rozumela ich potrebám, starostiam a nádejam. Nástoľčivo ich vyzývala a prosila, aby sa obrátili.

· Najsvätejšia Panna Mária plní svoju úlohu tak, ako kedysi proroci. Prorok je človek, ktorému Boh zveril úlohu prehovoriť k ľudu v jeho mene. On má pomáhať človeku, aby v udalostiach tohto sveta uvidel výzvu k väčšej láske. V La Salette Mária vychádza z konkrétnych reálií: žatvy, zberu zemiakov, hrozna a orechov. Odvoláva sa na pesimistické predtuchy samotných sedliakov, ich predvídanie hladu a smrti detí, „keď sa obilie bude naďalej tak kaziť.“ Burcuje ich svedomie: „... a vy si z toho nič nerobíte.“ A potom láskyplne dodáva: „Ak sa obrátia ...“ (Mt 6, 33- 34)

V MENE KRISTA PROSÍME VÁS ...

· „Nebojte sa! “ Nasledujúc Krista zmŕtvychvstalého, Mária chce byť poslom pokoja, pokoja, ktorý so sebou prináša „veľké posolstvo“ - dobrú zvesť. Hneď na začiatku svojho posolstva Panna Mária zreteľne poukazuje na dôvod svojho príchodu. Na konci svojej reči nás žiada, aby sme spolu s ňou boli zvestovateľmi. Či zvesť nemá byť ohlasovaná? Či sa nemá počúvať a odovzdávať ďalej ?

· „Ak sa môj ľud nebude chcieť podriaďiť ... “

My v súčasnosti neradi počúvame takéto slová. Budíme úprimní, sú to náročné požiadavky. Nejde tu o zrieknutie sa slobody, ale o podriadenie sa vnuknutiam, ktoré nám dáva Kristus, ide o spojenie našej vôle s jeho vôľou.

“Ale keď hovorí: «Všetko je podrobené», je jasné, že okrem toho, ktorý mu všetko podrobil. A keď mu bude všetko podrobené, vtedy sa aj sám Syn podrobí tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.“ (1 Kor 15, 27 – 28)

ZMIERTE SA S BOHOM

Najsvätejšia Panna Mária upozornila na dva hriechy svojho ľudu:

„... dve veci tak veľmi zaťažujú rameno môjho Syna.“

· Siedmy deň – NEDEĽA

Znesvätenie siedmeho dňa usmerňuje našu myseľ k prvým knihám Biblie: k knihe Genezis a ku knihe Exodus. „Deň, ktorý Boh vyhradil pre seba,“ je dňom, v ktorom človek nachádza seba v Bohu. A čo sme s ním urobili ?

Je pre nás siedmy deň skutočne:

DŇOM ODPOČINKU SLOBODNÝCH ĽUDÍ,

DŇOM PÁNA PRE DETI BOŽIE,

DŇOM STRETNUTIA BRATOV, ABY SA ZMIERILI ?

Kristus svojím zmŕtvychvstaním začal prvý deň nového stvorenia. Vyzval nás, aby sme žili v tento deň ako deti Božie. Naš nový život, prekračujúc smrť, je našou účasťou na dni Pána, na dni, ktorý už viac nekončí.

· **MENO MÔJHO SYNA**

Kedysi povozníci kliali, vyslovujúc meno Krista už pri najmenšej neposlušnosti koní. A dnes? Či nie sme náchylní obviňovať Pána Boha za naše neúspechy a nešťastia, neuvedomujúc si, že je to naša vina? Pri životných skúškach sa sebecky a bezdôvodne búrim. Najsvätejšia Panna Mária prišla, aby nám pripomenula, že „sväté je jeho meno

Teda ide o takéto podrobenie sa, o chuť a vôľu žiť s Kristom a v Kristovi. „Človek tým, že často odmietol uznať Boha za svoj základ, porušil aj správny poriadok vo vzťahu k svojmu konečnému cieľu a zároveň všetok súlad tak v sebe samom, ako aj s ostatnými ľuďmi a všetkým stvorenstvom.“ (II. Vat. koncil GS 13)

KAZIACA SA ÚRODA

Zamietnutie Boha - „smrť Boha“ má za následok smrť človeka a zničenie súladu so svetom. Ježiš Kristus prešiel touto smrťou, aby otvoril cestu spasenia. V La Salette nás Najsvätejšia Panna Mária neodvádza od skutočnosti. Naopak, pozýva nás, aby sme vnímali realitu: ohrozenú úrodu, hnijúce zemiaky, kaziace sa obilie, prázdne orechy, hnijúce hrozno, hlad a epidémie. Neisté situácie nášho života môžu byť určitým spôsobom pozitívne. Je to výzva k obráteniu, k nasledovaniu Krista, výzva k novému životu. Pripomeňme si, akým životom žil Kristus až do ukrižovania, ktorého potvrdením a pokračovaním je jeho zmŕtvychvstanie. Taký život je pre nás nádejou. Dnes na našej Zemi dve tretiny ľudstva trpia hladom a podvýživou, sú pošliapované práva človeka, všade vidno nespravodlivosť, každým

dňom sa zvyšuje nebezpečenstvo záhuby. Či dokážeme vnímať to, čo Ján XXIII. pomenoval ako „znamenia času“? Kiežby sa stali pre nás „znameniami Božími!“ Kiežby nám neistota otvorila oči, aby sme sa vrátili k nemu, aby sme sa stali bratmi ponížených, biednych a núdzných!

AK SA OBRÁTIA

Podstatou posolstva je výzva k obráteniu. Všetko k tomu smeruje. Slzy i kríž, svetlo a ruže, postava Krásnej Panej, cesta, ktorou prešla z údolia k vrcholu hory, a predovšetkým jej slová: Celým srdcom sa obráťte k Bohu. On je jediný prameň života. V Biblii aj v Evanjeliu sú mnohé podobné obrazy.

Budú požehnaní, a podobne ako v Biblii, skaly a kamene sa premenia na úrodnú zem, lebo pre Boha nie je nič nemožné.

ČASY A PRAMENE

Najsvätejšia Panna Mária nám ukazuje cestu k obráteniu. Kladie dôraz na tri body: „Dobre sa modlite, deti moje?“ (porov. Ž 3 a 4) „Nie veľmi, Pani,“ odpovedali deti. Aj my spolu s nimi tak isto odpovedáme. Krásna Pani nám odporúča modliť sa KAŽDÝ DEŇ, ráno a večer. „Bdejte a modlite sa.“ Najsvätejšia Panna Mária určila minimum modlitby: Jeden Otče náš a jeden Zdravas. Ihneď nás však povzbudzuje, aby sme sa modlili viac: „... Ak budete môcť.“ „V lete prichádza na svätú omšu len zopár starších žien ...“

Účasť na svätej omši raz v týždni je životnou nutnosťou. Slovo Božie posilňuje našu vieru.

„V období Veľkého pôstu chodia k mäsiarovi ako psy ...“

Aké silné slová! Ale nepohoršujú nás, veď burcujú naše svedomie. Keď sa v Biblii prirovnávajú ľudia ku psom, vždy sa tým chce povedať, že títo ľudia stratili všetku svoju dôstojnosť. (porov. Flp 3, 2; Mt 7, 6) Čo robíme s dôstojnosťou Božích detí, keď sme márnotratní, keď rozhadzujeme dobro, ktoré iným tak bolestne chýba? Nájsť svoju dôstojnosť znamená žiť nielen chlebom, ale aj poduť sa na ťažkú úlohu - dokázať sa rozdeliť s inými a žiť stále v spojení so Synom Božím. Od neho dostávame našu dôstojnosť:

KRAJ V COIN

Krásna Pani pripomenula Maximinovi udalosť, ktorá sa doteraz zdala bezvýznamnou. Pripomenula mu gestá a slová jeho otca. Už dávno Giraud prestal navštevovať kostol a zaujímať sa o náboženstvo. Keď si 20. septembra prvý raz vypočul Maximinovo rozprávanie, zakázal mu hovoriť také nezmysly. Po niekoľkých dňoch, unavený množstvom zvedavcov prichádzajúcich k nim, prikázal chlapcovi, aby mlčal. Hrozil mu aj trestom. Nato Maximin zvolal: „Otec, veď ona mi hovorila aj o tebe!“ A hneď mu vyrozprával udalosť o pokazenom obilí na poli v Coin a ako mu dal kus chleba na spiatočnej ceste. Giraud na to dávno zabudol, podobne ako predtým pojašený Maximin. Teraz ho to veľmi rozrušilo. Uvedomil si, že už takmer stratil vieru v Boha. Teraz zistil, že Boh ostal stále prítomný v jeho nádejach i starostiach. To Boh bol prítomný v jeho úzkosti, či mu nebude chýbať chlieb pre chlapca. Toto zistenie sa pre neho stalo začiatkom skutočného obrátenia, ktoré sa ešte upevnilo v ten deň, keď vyzdravel z astmy, ktorá ho oddávna sužovala. Dokážeme aj my spoznať toho, ktorý nás sprevádza na všetkých našich cestách?

Je prítomný, keď dávame chlieb hladným deťom. Všade, kde je život, je prítomný Boh Otec - Prameň života.

Dve deti, Maximin Giraud a Melánia Calvatová, boli svedkami zjavenia Najsvätejšej Panny Márie v La Salette. Obe deti boli chudobné, ale mali úprimné a čisté srdcia. Maximin

Giraud býval v Corpse. Jeho otec bol kolárom, matka mu zomrela, keď mal sedemnášť mesiacov. Otec sa znovu oženil. Maximin vyrastal ponechaný sám na seba, žil bezstarostne, najviac času venoval svojmu psíkovi, okrem toho pásaval kozy a behal po cestách. Dochádzka do školy nebola povinná, preto do nej nechodil, tým menej chodil na náboženstvo. Maximin hovoril nárečím, podobne ako všetci obyvatelia Corpsu a okolia. Pohyboval sa medzi povozníkmi a cestujúcimi v dostavníkoch, takže sa naučil aj niekoľko slov po francúzsky. V čase zjavenia mal jedenásť rokov.

MAXIMÍN sa narodil 27. 8. 1835 v Corpse. Po zjavení sa dostal v svojej rodnej obci do školy vedenej rehoľnými sestrami. V r. 1850, po návšteve sv. farára z Arsu prežil duchovné cvičenia vo Veľkej Kartúzii pri Grenoble a prihlásil sa do malého seminára. V tom čase odcestoval do Ríma, aby tam vyzbieral peniaze na hlavný oltár do baziliky v La Salette. Vtedy I Oservatore Romano urobilo vo Vatikáne zbierku a vyzvalo celý katolícky svet, aby sa zapojil. Maximín sa v r. 1856 presťahoval do Daxu, a potom do Aire-Sur-l'Adour - do

seminára, kde prednášal P. Champon. Keď pochopil, že nemá povolanie ku kňazstvu, začal v r. 1859 v Paríži študovať medicínu a pridržal sa nádeje, že možno neskôr odcestuje na misii. Napokon po dvoch rokoch pochopil, že ani na túto profesiu nie je súci. Ďalšie roky prežil ako súkromný učiteľ a kvôli mnohým ťažkostiam podliehal chorobám astme a reume, ktoré sa časom zhoršovali. V r. 1865 sa v Ríme prihlásil do pápežskej gardy, no bol v nej len šesť mesiacov, lebo mal problémy s dodržaním náročnej vojenskej disciplíny. Opäť sa vrátil do Paríža k rodine Jourdainovcov, priateľom, s ktorými sa v r. 1869 presťahoval do svojej rodnej obce - Corpsu.

Po celý tento čas zostal taký aký bol vždy - detský, trochu ľahkovážny, ale i úprimný, nábožný, bol veľkým ctiteľom Panny Márie a sv. Jozefa. Neochvejne dôveroval Panne Márii. Keď sa jedného dňa krátko po zjavení zastavil na moste nad priepasťou, dedinský policajt mu hrozil, že ak všetko neodvolá, zhodí ho z mosta. Maximín bez strachu odpovedal: Len ma soť, samotná Krásna Pani zachráni. Žil bezúhonným životom a nikdy nezmenil názor na zjavenie. Melánia o ňom hovorila: Bol dobrosrdečný a štedrý. Videla som ako si odtrhol chlieb od úst, aby dal ho chudobným, aj svoje vlastné oblečenie rozdal. Nikdy si pre seba nič nenechal z toho, čo mu niekto daroval.

Po celý život ho naplňal zvláštny nepokoj, ktorý mu nedovoľoval sústrediť sa a ísť za svojím cieľom. S tým bola spojená bezstarostná ľahkomyselnosť a naivita, ktorá mu zabraňovala brať ľudí i život vážne. Svedectvom toho je veľa typických situácií, napr. ako pastier v La Salette zjedol svoju desiatu už ráno, alebo ju dával psíkovi hneď ako vyšiel z domu. Keď ho žiadali, aby to vysvetlil prekvapený hovoril: Prečo nie, teraz predsa nie som hladný.

V každej situácii sa správal slobodne, ale niekedy ho považovali za neslušného. Dokonca pri zjavení, keď sa s nimi Krásna Pani rozprávala, náhle sňal klobúk z hlavy a točil

s ním na palici a potom hádzal malé kamienky až k nohám Krásnej Panej. Maximín sa zahanbený bránil: Vôbec to tak nebolo, ani jeden kamienok sa jej nedotkol.

Viacerí sa čudovali, že sa neoženil. Nakoniec jedného dňa jednoducho povedal: Ten, kto raz videl Krásnu Paniu, už nikdy nemôže inú ženu ľubiť tak, aby sa s ňou zosobášil.

Čo si myslel o sebe a o svojom vyvolení za vizionára Krásnej Panej, ukazuje jeho odpoveď na pochybnosti kamarátov, ktorí nevedeli pochopiť, prečo si Panna Mária vyvolila práve jeho: Keby Panna Mária našla ešte väčšieho šintra, vtedy by si jeho vyvolila. Počas svojho života veľa rozprával o La Salette, a vždy s rovnakou láskou a presvedčením.

Najdojímavejší dôkaz jeho vernosti sa našiel dokonca i v písomnom prehlásení: nezlomne verím, i za cenu svojho života v zjavenie v La Salette 19. septembra 1846. Bránil som ho celý svoj život slovom i písmom i viacerými utrpeniami. Nech nikto po mojej smrti netvrdí, že by niekedy odo mňa počul odvolanie tej veľkej udalosti. Bol by som klamárom pred svetom i pred sebou samým.

Zomrel v Corpse 1. 3. 1875. Ešte na smrteľnej posteli vyznáva za prítomnosti biskupa, že čo sa týka La Salette, nikdy neklamal. Podľa jeho poslednej vôle je jeho srdce ako dôkaz vernosti je uložené v lasaletskej bazilike Panny Márie na svätej hore na mieste zjavenia.

MELÁNIA sa narodila v Corpse 7. 11. 1831 ako štvrté z jedenástich detí. Melánia Calvatová, hoci vyzerala mladšie, mala pätnásť rokov. Tiež pochádzala z Corps. Jej otec bol povoláním drevorubač, ale ochotne vykonával každú prácu, pretože mal početnú rodinu. V rokoch 1827 - 1844 v rodine Calvatovcov prišlo na svet deväť detí. Melánia bola v poradí štvrtá. Ešte nemala ani deväť rokov, keď ju dali do služby - pásala kravy u okolitých sedliakov. Na jar roku 1846 slúžila v Ablandins (na jednom z lazov obce La Salette), kde pásala kravy u sedliaka Pra. Žila ďaleko od rodného domu, preto bola voči ľuďom nedôverčivá a uzavretá do seba. Rovnako ako Maximin nevedela ani čítať, ani písať. Pretože nechodila na náboženstvo, pán farár z Corps jej nedovolil prísť k prvému svätému prijímaniu. Deti sa nepoznali. Melánia navštevovala Corps iba zriedka, najmä vtedy, keď bolo nepriaznivé počasie.

Po zjavení ešte do polovice decembra zostala v Ablandinse a potom - ako i Maximín, sa dostala do školy rehoľných sestier v Corpse. V r. 1851 prijala v hlavnom dome sestier Božej Prozreteľnosti v Corence pri Grenoble rehoľné oblečenie i meno Mária z kríža. Tu nie zo svojej viny bola zle vedená. Keďže jej rehoľný život veľmi sťažovali početné návštevy, a aj zo zdravotných dôvodov nebola pripustená k zloženiu rehoľných sľubov. Na krátky čas sa vrátila do Corpsu, odkiaľ ju istý anglický prelát - konajúc si v La Salette púť - s povolením biskupa z Grenoble zobral so sebou na konci r. 1854 do Anglicka. Tam vstúpila ku karmelitánkam v Darlington. Napokon po šiestich rokoch jej predsa len dovolili, aby sa vrátila do Francúzska.

Najprv bývala v kláštore v Marsei, potom viedla detský domov. Po návrate do Marscille spoznala biskupa Castellamare, ktorý ju poveril výchovou mladých dievčat vo svojej diecéze v Taliansku. V r. 1872 bola Melánia prijatá na súkromnej audiencii u pápeža Leva XIII. Po ďalších pobytoch vo Francúzsku a Taliansku si nakoniec v juhotalianskom Altamure našla svoje miesto, kde mohla žiť nikým nespoznaná. Raz povedala: Prosím Pána, aby ma ukryl a dovolil mi trpieť.

Keď 15.12. 1904 biskup, jej duchovný vodca, všimol, že nebola na svätej omši, poslal po ňu. Keď sa po viacnásobnom klopaní na dvere nikto neozýval, dvere vylomili a našli ju mŕtvu na zemi s rukami vystretými ako v modlitbe.

Melánia viedla život v krajnej chudobe, plný utrpenia, ale hlboko náboženský a prísny. Až do konca zostala verná všetkému, čo sa týkalo zjavenia v La Salette. Hoci bola nevzdelaná a bez výchovy, vo veku osemnásť rokov bola považovaná za osvietenú a vzdelanú ženu. Napríklad mala povolenie viesť počas trvania noviciátu za prítomnosti noviciamajsterky akési tlačové besedy pre kňazov, ktorí prichádzali zďaleka i zblízka a ktorí každú jej výpoveď zapisovali ako veľmi vzácnu a cennú. Neskôr tieto poznámky často použili, keď ich v nedeľu čítali z ambony, alebo zverejšňovali v novinách. Keby mala Melánia takú noviciamajsterku ako vizionárka sv. Bernardeta Sobirousová, jej budúcnosť mohla byť úplne iná. A takto nie z vlastnej viny bola postavená do úlohy, ktorá nezodpovedala ani jej povolaniu, ani výchove, ani jej povahe.

Kňaz Perrin, jeden z prvých farárov v La Salette správne povedal: Biedna, musí za milosť, že uvidela Božiu Matku, draho platiť!

Onedlho po zjavení, v Corpse u sestričiek a potom i v noviciáte ovládol Melániu skutočný smäd po čítaní. Celý život viedla bohatú korešpodenciu, v ktorej sa zhromaždilo viac ako tisíc listov. Melánia rýchlo zistila, že svet sa o ňu zaujíma len vďaka tomu, že bola svedkom zjavenia. A biskup Grenoble po cirkevnom schválení pravdivosti zjavenia jasne vyhlásil: Teraz sa končí poslanie detí a začína sa poslanie Cirkvi! Možno i preto je psychologicky pochopiteľné, že Melánia čoraz viac bojovala so zachovaním tajomstva, ktoré poznal len biskup z Grenoble, pápež a jeho dôverník.

V r. 1879 zverejnila svoje tajomstvo. Mala štyridsaťsedem rokov.(Trpela fóbiou z prenasledovania.) Cirkev toto tajomstvo nikdy neschválila, lebo nebolo totožné s tým, o ktorom písala v r. 1850 pápežovi.

Vo veku 69 rokov dala do tlače svoje Poznámky života. Ktoré boli pokračovaním zápiskov z dvadsiateho roku jej života. Z poznámok zreteľne vidno, z ktorými životopismi svätých a legendami sa inšpirovala a s ktorými postavami sa stotožňovala. V jej poznámkach sa spomína, že už pred r. 1846 mala vízie, hrala sa s malým Ježiškom a sv. Jozefom atď. To, čo jedného času povedala o svojich predpovediach, sa týka i jej životných poznámok: Mali by sa spáliť! - pretože nemali veľa spoločného s historickou pravdou. Melánia ťažko znášala, že jej biskup nepovolil vo svojej diecéze zložiť rehoľné sľuby a ani neschválil jej rehoľnú regulu. I keď biskup v Grenoble cirkevne schválil zjavenie a stal sa veľkým ctiteľom Plačúcej Matky z La Salette, považoval za svoju povinnosť nedovoliť Melánii zložiť rehoľné sľuby. Nielen že jej chýbala pripravenosť, ale i schopnosť podriadenia a zapojenia sa do nejakej komunity. To, čoraz ironicky napísala vo svojej korešpondencii, sa týka i jej samotnej: Melánia z kríža je krížom pre každého, čiže ťarchou pre všetkých. Lenže zodpovednosť za tento stav leží viac na pleciah vychovávateľov a duchovných vodcov ako na nej.

Rehoľná spoločnosť Misionárov saletínov vznikla v polovici XIX. storočia vo Francúzku v dôsledku zjavenia sa Panny Márie 19.09.1846 v La Salette.

Biskup z Grenoble uznal po piatich rokoch 19. septembra 1851, zjavenie za nepochybné pravdivé, 25. mája 1852 položil základný kameň pod stavbu kostola na hore Zjavenia a výstavba bola ukončená v roku 1865. 20. augusta 1879 bol kostol konsekrovaný a dostal titul baziliky, teda privilegovaného miesta zhromažďovania sa ľudu Božieho. Táto stavba v ťažko prístupných horách je dodnes svedectvom náboženskej obnovy, obetavosti a zároveň nadšenia po zjavení v La Salette. Biskup založil komunitu kňazov, ktorej členovia sa majú v lete starať o pútnikov na mieste zjavenia a v zime ako misionári majú hlásať vo farnostiach Posolstvo Krásnej Panej. Skupina kňazov utvorila rehoľné spoločenstvo a neskôršie rehoľu

misionárov, ktorú schválil pápež. Teraz na celom svete pracuje okolo deväťsto misionárov Matky Božej z La Salette. Sú v Severnej a Južnej Amerike, na Filipínach, v Európe, v Afrike, aj na Madagaskare. Do Poľska prišli v roku 1902 a dnes ich počet v tej provincii dosahuje dvesto členov. Misionári Matky Božej z La Salette konajú misie, duchovné cvičenia vo farnostiach, starajú sa o pútnické miesta, pracujú vo farnostiach a mnohí pracujú v misiách v zahraničí. Okrem misionárov Matky Božej z La Salette existuje rehoľa sestier misionárook Panny Márie Lasaletskej, ktoré v Poľsku znovu obnovili svoje pôsobenie v roku 2002. Na Slovensku pracujú členovia tejto rehole od roku 1990 v meste Považská Bystrica - na sídlisku Rozkvet. Od roku 1991 do roku 2002 pôsobili vo farnosti Považské Podhradie. Jeden rok (1992-1993) pôsobili vo farnosti Klokočov. Od roku 1993 pôsobia vo farnosti Chrenovec - Brusno a od roku 1996 do roku 2003 vo farnosti Podkonice, od roku 2002 pôsobia vo farnosti Maňa, a od roku 2003 vo farnosti Čerín.

La Salette

Neznáme? A predsa tento názov môžeme nájsť v Bolívii i na Filipínach, v Angole a na Madagaskare, v južnej časti Indie a v Poľsku, v Bielorusku, na krajine, v Kazachstane, v USA, Brazílii, Argentíne, Taliansku, Francúzsku, Nemecku, Švajčiarsku, Lichtenštajnsku a Anglicku, v Španielsku a Belgicku, v Myanmar a Indonézii, v Českej republike, v Rakúsku a na Slovensku.

Dve rehole používajú tento názov. Iní sa naň odvolávajú. Pútnici, svätci a spisovatelia rozšírili toto slovo na všetky strany sveta a svetadiely, aby ho bolo možné ešte lepšie spoznať: Salette, Saletyńska, Saleta, Saletiner Môžeme toto slovo nájsť na fasádach škôl a gymnázií, vo farnostiach a centrách spirituality; na miestach, kde sa stretávajú chorí, malomocní a ich rodiny, v zariadeniach pre postihnutých a na pútnických miestach.

Charizma rehole

Slúžime Bohu, ktorý neustále hľadá človeka, človeka, ktorý sa potrebuje zmieriť so svojim Stvoriteľom a svojim blíznym.

Saletíni sú kňazi a rehoľní bratia spojení tým istým povolaním k rehoľnému životu. Žijeme podľa evanjeliových rád chudoby, čistoty a poslušnosti.

Apoštolát rehole

- ohlasovanie Ježiša Krista medzi ľuďmi, ktorí ho ešte nepoznajú
- duchovné cvičenia, exercície a ľudové misie
- práca vo farnostiach
- zriaďovanie a vedenie exerčičných domov
- vysluhovanie Sviatosti zmierenia a duchovné vedenie
- obsluhovanie pútnických miest
- práca s deťmi a mládežou
- vydavateľstvo.

AVIGNON

Avignon je starobylé mesto v Provencalsku na juhu Francúzska, sídlo departementu Vaucluse v regióne Provence-Alpes-Côte d'Azur na ľavom brehu rieky Rhône. Samotné mesto zaberá rozlohu 64,78 km² a s okolitými obcami má Avignon asi 150 000 obyvateľov. V roku 1995 bolo historické centrum Avignonu zapísané do Zoznamu svetového dedičstva UNESCO.

Dejiny

Mesto založili starovekí Rimania ako centrum provincie Gallia Narbonensis. Po páde

Rímskej ríše ho dobyli rôzni vládcovia a nakoniec bolo pripojené k Burgundsku. Do začiatku 14. storočia bol Avignon malým mestečkom bez väčšieho významu. Až v roku 1303 pápež Bonifác VIII. v ňom založil univerzitu v snahe získať väčší vplyv pápežov na vzdelávanie a formovanie francúzskych kňazov. Najväčší rozvoj zažilo počas obdobia, keď sa stalo sídlom siedmich pápežov a neskôr aj protipápežov.

Sídlo pápežov

Avignon si v roku 1309 (vzhľadom na politickú situáciu v Ríme) vybral ako svoje sídlo pápež Klement V. Mesto sa stalo domovom pápežov od 9. marca 1309 až do 13. januára 1377, keď sa pápežská stolica presťahovala späť do Ríma. (V Ríme v rokoch 1328 až 1330, paradoxne, sídlil protipápež Mikuláš V.) Hoci po presídlení pápežov do Ríma v Avignone sídlili ešte protipápeži, mesto ďalej patrilo cirkvi (pápežskému štátu). Do 14. septembra 1791 mesto patrilo cirkvi. Potom ho anektovala novovzniknutá Francúzska republika. Pápeži obývali spočiatku biskupský palác, ktorý Ján XXII. nechal rozšíriť. Neskôr obrovské úsilie a prostriedky venovali stavbe a zariadeniu Pápežského paláca.

Sedem pápežov sídliačich v Avignone:

Klement V.: 1305 až 1314, Ján XXII.: 1316 až 1334, Benedikt XII.: 1334 až 1342, Klement VI.: 1342 až 1352, Inocent VI.: 1352 až 1362, Urban V.: 1362 až 1370, Gregor XI.: 1370 až 1378

Toto obdobie (1309 až 1377) sa tiež volá Avignonské zajatie, ako narážka na Babylonské zajatie – presídlenie Izraelitov v biblických dobách, keď si Palestínu podmanila Babylonská ríša.

Pamiatky

Pont Saint-Bénézet – Avignonský most cez rieku Rhône

Zrejme najznámejšou pamiatkou a symbolom mesta je Avignonský most (Pont Saint-Bénézet). Jeho štyri dochované oblúky (z pôvodných dvadsiatichdvoch) končia uprostred rieky Rhône.

Hradby, ktoré dali vystavať pápeži, sa v dobrom stave zachovali až do dnešných dní.

Unikátnou pamiatkou je centrum mesta a tiež opevnený Pápežský palác. Tento komplex gotických budov s múrmi hrubými viac ako päť metrov dali vystavať pápeži v rokoch 1335 až 1364. Postavili ho na obnaženom skalnom výbežku a pôsobí nedobytným dojmom. Po obsadení počas Francúzskej revolúcie sa mnoho rokov využíval ako kasárne a väznica. V súčasnosti slúži ako múzeum. Interiéry Pápežského paláca a avignonských chrámov zdobia fresky, ktoré vytvorili hlavne talianski umelci zo Sieny.

Avignonské zajatie je obdobie rokov 1309 – 1378, keď pápeži sídlili namiesto Ríma v Avignone vo Francúzsku. Tomuto kroku predchádzal spor francúzskeho kráľa Filipa IV. s pápežom Bonifácom VIII., potom ako pápež vydal bulu Unam sanctam, v ktorej požadoval prioritu duchovnej moci nad svetskou. Spory vyvrcholili pápežovou smrťou. Filip IV. následne presadil v kardinálskom zbore zvolenie Klementa V. za nového pápeža.^[1]

Týmto krokom sa v 14. storočí pápežský štát dostal pod silný vplyv Francúzska a došlo k veľkému úpadku katolíckej cirkvi. Sídlo v Avignone si vybudoval, vraj kvôli lepším podmienkam pre chatrné zdravie, Klement V., ktorý bol úplne závislý od francúzskeho panovníka. Jeho nasledovníci tiež zostávali úplne vo vleku francúzskej politiky a pápežský dvor sa luxusným životným štýlom nijako nelíšil od svetských panovníckych dvorov.

Urban V. sa v roku 1367 pokúsil znovu usadiť v Ríme, ale kvôli nepriateľskej až nebezpečnej situácii sa v roku 1370 vrátil do Avignonu. O prenesenie pápežského stolca sa usiloval aj jeho nástupca Gregor XI., ktorý sa nakoniec v Ríme objavil v roku 1377.

Urban VI. bol pre podozrenie z duševnej choroby zosadený a namiesto neho bol zvolený Klement VII. Tým začal dlhý rad vzdoropápežov, keď sa obaja muži vzájomne exkomunikovali a Klement VII. sa presídlil opäť do Avignonu. Aj po ich smrti trvalo zostávali dvaja pápeži, jeden v Ríme a druhý v Avignone. Európske štáty sa rozdelili podľa toho, ktorému pápežovi stranili. Bolo to škandálne obdobie súčasne vládnucich pápežov, kedy prestíž pápežského úradu klesla na dno. Jednota cirkvi bola obnovená až na kostnickom koncile v roku 1417 voľbou Martina V.

Francúzsky panovník Filip IV. si presadil, aby sa po krátkom pontifikáte Benedikta XI. (1303 – 1304) stal pápežom francúzsky arcibiskup z Bordeaux Raymond Bertrand de Gotha, ktorý prijal meno Klement V. (1305 – 1314). Podporil francúzskeho kráľa v prenasledovaní templárov a na koncile vo Vienne roku 1312 odobril zrušenie tohto rádu. Pápež sa usídlil od

roku 1309 v dominikánskom kláštore v Avignone. Samotné mesto patrilo provensalským grófom. Postupnými prestavbami vzniklo pápežské sídlo, kde pontifikovia sídlili

až do roku 1378. Pápeži sa dostali pod silný vplyv francúzskych panovníkov, a preto sa toto obdobie nazýva aj **avignonské zajatie pápežov**.

Druhým pápežom, ktorý sídlil v Avignone bol Ján XXII. (1316 – 1334). Počas jeho pontifikátu došlo k vyhrotenému konfliktu s cisárom Svätej rímskej ríše Ľudovítom IV.

Bavorským (brandenburský markgróf a rímsky kráľ od 1314, cisár od 1328 – 1347) z rodu Wittelsbachovcov. S podporou cisára bol zvolený protipápež Mikuláš V. (1328 – 1330), ktorý sídlil pôvodne v Ríme. Neskôr mesto opustil a napokon prišiel ako kajúcnik pred Jána XXII. do Avignonu. Tu napokon aj zomrel. Spor Ľudovíta IV. Bavorského pretrvával aj počas pontifikátu Benedikta XII. (1334 – 1342) a Klementa VI. (1342 – 1352), ktorí ho vyzývali, aby sa zriekol trónu. Obidvaja pápeži francúzskeho pôvodu z Avignonu vybudovali honosnú pápežskú rezidenciu. Nakoniec sa Klementovi VI. podarilo v roku 1346 presadiť novú voľbu cisára a v nej zvíťazil syn Jána Luxemburského, ktorý zasadol na trón ako Karol IV. Ľudovít IV. Bavorský v nasledujúcom roku zomrel. Luxemburgovci sa diplomaticky vyhýbali sporom s pápežskou kúriou. Pápež Inocent VI. (1352 – 1362) sa snažil obnoviť moc v pápežskom štáte na Apeninskom polostrove. O návrat do Ríma sa pokúšal Urban V. (1362 – 1370), no napokon sa to tesne pred smrťou podarilo Gregorovi XI. (1370 – 1378).

Katedrála (či bazilika) Notre-Dame-des-Doms se nachází v Avignonu ve francouzském departementu Vaucluse v metropolitním regionu Provence-Alpes-Côte d'Azur.

Od 12. století slouží jako katolická katedrála a v roce 1854 jí papež Pius IX. udělil titul baziliky minor. Stojí na výrazném místě mezi skalním ostrohem Rocher des Doms a Papežským palácem. V roce 1475 bylo avignonské biskupství povýšeno na arcibiskupství, čímž se katedrála stala metropolitní. Její arcibiskup byl až do roku 2002 držitelem pallia (od té doby je Avignon sufragánní diecézí Marseille). Katedrála zůstává sídlem avignonské arcidiecéze.

Stavba je postavena v provensálském románském stylu a během 14. a 17. století byla rozšířena o boční kaple. Od roku 1840 je katedrála zapsána na seznamu historických památek francouzského ministerstva kultury.^[1] V roce 2022 byl podán návrh na památkovou ochranu celého areálu (budov i pozemků), což bylo stvrzeno výnosem z 12. května 2023.

Poloha

Notre-Dame-des-Doms, rytina v časopise *Le Monde Illustré*, 1859

Katedrála Notre-Dame des Doms v Avignonu se nachází v severní části historického centra (uvnitř hradeb). Je postavena na skalním výčnělku v severní části města, nazývaném Rocher des Doms, který se vypíná nad levým břehem řeky Rhône.

Díky své poloze na skále, impozantní věži završené sochou Panny Marie a těsné blízkosti Papežského paláce městu dominuje a je viditelná z velké dálky. Jeden z nejlepších výhledů na katedrálu se nabízí z protějšího břehu Rhône, z hory Andaon – ostrohu, na kterém stojí pevnost Saint-André ve Villeneuve-lès-Avignon. Stejně jako palác je katedrála viditelná i z vrcholků pohoří Alpilles, které leží necelých dvacet kilometrů jižním směrem.

Avignon je starobylé mesto v Provensalsku na juhu Francúzska, sídlo departementu Vaucluse v regióne Provence-Alpes-Côte d'Azur na ľavom brehu rieky Rhône. Samotné mesto zaberá rozlohu 64,78 km² a s okolitými obcami má Avignon asi 150 000 obyvateľov. V roku 1995 bolo historické centrum Avignonu zapísané do Zoznamu svetového dedičstva UNESCO.

Dejiny

Mesto založili starovekí Rimania ako centrum provincie Gallia Narbonensis. Po páde Rímskej ríše ho dobyli rôzni vládcovia a nakoniec bolo pripojené k Burgundsku. Do začiatku 14. storočia bol Avignon malým mestečkom bez väčšieho významu. Až v roku 1303 pápež Bonifác VIII. v ňom založil univerzitu v snahe získať väčší vplyv pápežov na vzdelávanie a formovanie francúzskych kňazov. Najväčší rozvoj zažilo počas obdobia, keď sa stalo sídlom siedmich pápežov a neskôr aj protipápežov.

Sídlo pápežov

Avignon si v roku 1309 (vzhľadom na politickú situáciu v Ríme) vybral ako svoje sídlo pápež Klement V. Mesto sa stalo domovom pápežov od 9. marca 1309 až do 13. januára 1377, keď sa pápežská stolica presťahovala späť do Ríma. (V Ríme v rokoch 1328 až 1330, paradoxne, sídlil protipápež Mikuláš V.) Hoci po presídlení pápežov do Ríma v Avignone sídlili ešte protipápeži, mesto ďalej patrilo cirkvi (pápežskému štátu). Do 14. septembra 1791 mesto patrilo cirkvi. Potom ho anektovala novovzniknutá Francúzska republika.

Pápeži obývali spočiatku biskupský palác, ktorý Ján XXII. nechal rozšíriť. Neskôr obrovské úsilie a prostriedky venovali stavbe a zariadeniu Pápežského paláca.

Toto obdobie (1309 až 1377) sa tiež volá Avignonské zajatie, ako narážka na Babylonské zajatie – presídlenie Izraelitov v biblických dobách, keď si Palestínu podmanila Babylonská ríša.

Pamiatky

Pont Saint-Bénézet – Avignonský most cez rieku Rhône

Zrejme najznámejšou pamiatkou a symbolom mesta je Avignonský most (*Pont Saint-Bénézet*). Jeho štyri dochované oblúky (z pôvodných dvadsiatichdvoch) končia uprostred rieky Rhône.

Hradby, ktoré dali vystavať pápeži, sa v dobrom stave zachovali až do dnešných dní.

Unikátnou pamiatkou je centrum mesta a tiež opevnený Pápežský palác. Tento komplex gotických budov s múrmi hrubými viac ako päť metrov dali vystavať pápeži v rokoch 1335 až 1364. Postavili ho na obnaženom skalnom výbežku a pôsobí nedobytným dojmom. Po obsadení počas Francúzskej revolúcie sa mnoho rokov využíval ako kasárne a väznica. V súčasnosti slúži ako múzeum. Interiéry Pápežského paláca a avignonských chrámov zdobia fresky, ktoré vytvorili hlavne talianski umelci zo Sieny.

L
ur
y
leži
a
v ú
dolí
pod
Pyr
ene
jam
i na
bre
hu
riek

y Gávy, ktorá vyteká z jazera Gavarnia. V minulosti boli Lurdy dôležitým strategickým mestom v kraji Bogorre. Historia Lurd je spojená s dejinami hradu. Legenda hovorí, že Karol Veľký na spiatocnej ceste zo Španielska sa rozhodol obliehať Lurdy. V tej dobe bolo mesto v rukách Saracénov. Karol Veľký ho obkľúčil a chcel mesto vyhladovať. Čas šiel a hrad nebol dobytý. Povešť hovorí, že jedného dňa obrovský orol preletel pevnosť a hodil veľkého pstruha, ktorého držal v zobáku, medzi vojakov. Mirat, vodca Saracénov, zobral pstruha a hodil ho medzi vojakov Karla Veľkého. Vojvodca obliehajúci pevnosť si myslel, že obliehané vojsko má ešte dosť potravy. Turpín, biskup z Puy, spoločník Karola Veľkého, dostal povolenie od cisára dohodnúť sa s obkľúčenými. Mirat dôveroval v odpustenie Karola Veľkého, preto sa vzdal. Pod vplyvom biskupa sa dal pokrstiť a dostal meno Lorus –Lurdy. Do dnešného dňa majú vojaci v Lurdoch na ramenách tento znak: Tri zlaté veže na striebornej skale, nad prostrednou vežou letiaci zlatý orol , v zobáku drží strieborného pstruha.

V roku zjavenia 1858 Lurdy mali 4000 obyvateľov. Mesta sa stalo centrom remeselníkov živiacim vojenskej posádky, a centrom roľníckej výroby. Niektorí lámali bridlicu a kameň v lome. Teraz každý rok príde do Lúrd 5 miliónov pútnikov. Organizujú sa osobné púte na niekoľko dní i púte rodín a veľkých skupín. Kresťania sem prichádzajú oživiť vieru, chorí hľadajú zdravie, nádej a útechu v ťažkostiach. Pred bazilikou sú ľudia z celého sveta. Pútnici sa modlia ruženec pri jaskyni zjavenia, pijú vodu a zažínajú sviece. Centrom je Ružencová bazilika, nad ktorou je vystavaná Krypta a Horná bazilika najväčší priestor zaberá podzemná bazilika Pia X., kde sa vojde aj 25 000 ľudí a kde sú sväte omše vždy v stredu a v nedeľu o 10.00. Najnovšia je bazilika sv. Bernadety.

BERNADETA SOUBIROUS

narodila sa 7.1.1844 v Lurdoch v mlyne Boly. Bola najstarším dieťaťom Františka a Luisy Casteroptovej. 9. januára bola Bernadeta pokrstená vo farskom kostole sv. Petra v Lurdoch. Bernadeta sa narodila v rodine mlynára so slušnou životnou úrovňou. Rodina Soubirous často pomohla tým, ktorí nemali doma ani hrst' múky. Lenže prišla neúroda a rodina sa ocitla vo finančných ťažkostiach a musela sa niekoľkokrát sťahovať. Keďže mala Bernadeta 10 mesiacov, jej matka sa ťažko popálila a nemohla Bernadetu kojiť. Ujala sa jej Mária Lagues z osady Bartes na 18 mesiacov. Bernadetina matka mala ešte 3 deti. Pani

Soubirousová chodila upratovať, prať prádlo a na sezónne práce. Bernadeta pomáhala tiež upratovaním a starosťou o deti. Do Lúrd sa Bernadeta vrátila 21.1.1858. Otec bol podozrievaný z krádeže vriec múky, bol vo väzení, prepustený, ale celý život bol dotknutý. V roku 1858 bývali všetci v obydlí Cachot /miestnosť 4,4 x 4 m pre 6 členov rodiny/, ktoré bolo voľakedy väzením. Bernadeta bola útlým a chorým dievčaťom, mala astmu a r.1855 aj choleru. Bola najstaršou zo 4 detí, ale nebola schopná navštevovať školu, preto nevedela čítať a písať. Výnimočný osud slávneho pútného miesta začal **11. februára 1858**. Vo štvrtok 11.februára nemala rodina Soubirous ani kúsok dreva na zakúrenie. Bernadeta sa vydala so svojou sestrou Antoanette a priateľkou Jeanne Abadie hľadať naplavené kusy dreva na brehoch rieky Gavy a Panna Mária prehovorila k Bertnadete: 18-krát za zjvila Panna Mária od 11.februára 1858 do 16.júla 1858.

HORNÁ BAZILIKA

sa volá aj Nepoškvrneného Počatia. Skladá sa iba z jednej lode a je rozdelená do 5 rovnakých výklenkov. V roku 1908 boli pred ňou dve zvonice prepojené s Ružencovou bazilikou. Posvätená bola 2.7.1876 arcibiskupom parížskym Cardinálom Guibertom. Na stavbu sa použili kamene z Lúrd, sloh je neogotický, veža je vysoká 70m od spodnej časti skaly. Vnútorne stĺpy a klenba sú z kameňov z Angouleme. Hlavný oltár je z carrarského kameňa. V bazilike je 22 oltárov a vojde sa 1000 ľudí. Orgán je z ruského dubu z roku 1873.

KRYPTA

je umiestnená medzi Hornou a Ružencovou bazilikou na Massabielskej skale. Postavená bola v roku 1866. Bernadeta sa ešte zúčastnila na jej posvätení. Prístupová chodba do hlavnej časti Svätyne je vysekaná v skale. Na každej strane sú samostatné kaplnky: svätého Michala archanjela a

RUŽENCOVÁ BAZILIKA

je bazilikou od roku 1929. Posvätená bola r. 1901. Bola vystavená najprv, preto nemá bezbariérový prístup. Nad hlavným vchodom je reliéf, ktorý predstavuje Pannu Máriu ako dáva ruženec svätému Dominikovi. Na ľavej strane sú kaplnky svätej Bernadety a panny Márie Guadalupskej. Bazilika pojme 2500 ľudí. Má tvar gréckeho kríža a stavebný sloh je rímsko-byzantský. Vo vnútri je 15 kaplniek s mozaikovými výjavmi tajomstiev svätého ruženca. Oltár s mozaikou „nanebovzatia Panny Márie“ je dar českých pútnikov Požehnanie nemocným sa udeľuje každé odpoľudnie na námestí pred Ružencovou bazilikou.

BAZILIKA SV. PIA X.

je podzemnou bazilikou o dĺžke 201 m a šírkou 81 m. Má kapacitu 27 000 ľudí. Bola

posvätená 25.III.1958 na 100 výročie zjavenia. Baziliku posvätil kardinál Giuseppe Roncali, ktorý sa stal pápežom Jánom XXIII. Ak je zlé počasie, konajú sa tu aj sprievody s Eucharistiou. Moderná krížová cesta s 15 zastaveniami je maľba na skle od maliara Denys de Solere z roku 1979.

KOSTOL SV. BERNADETY

je najnovší a je pre 5000 ľudí a má aj niekoľko sálov na stretnutia 50 až 400 ľudí. Meria 100 x 80 m. Staval sa 17 mesiacov. Je to veľmi moderná stavba plná svetla od francúzskych

architektov. Posvätená bola 25.III 1988.

BRETŇANSKÁ KALVÁRIA

sa nachádza pri bráne sv.Michala. je vysoká 12 m a socha Krista má 2m. Ostatné sochy predstavujú Pannu Máriu, Jána evanjelistu, Longína a Máriu Magdalénu. Bola postavená roku 1900 ako dar francúzskych diecéz. /pri vstupe do areálu/

KAPLNKA ÚCTY (POKLONY)

sa nachádza na západ od kostola sv. Bernadety. Jednoduchá stavbu uľahčuje modlitbu. Uprostred sa nachádza **ohnivý stĺp** – je to svetlo prevádzajúce Boží ľud cez púšť do zasľúbenej zeme. Je v prevádzke od 18.VI.1995 Otvára sa o 8.45 a zatvára o 16.00.

LURDSKÁ VODA

Z Bernadetinho prameňa, ktorý ona vyhrabala tečie denne 122 400 litrov liečivej vody. Keď stojíte čelom k jaskyni, kúpele sú o niekoľko metrov ďalej na pravej strane. Boli postavené roku 1955. každý deň sa tu vystriedajú stovky pútnikov. Sú otvorené od 9 do 11 a od 14 do 16 hodiny. V nedeľu a sviatky len popoludní. Slová Panny Márie „Chodte a pite z prameňa a umyte sa tam“ sa naplňajú. Tu môžeme očistiť svoje telo a zmyť hriechy.

MASSABIELSKÁ JASKYŇA

tu sa Panna Mária zjavila Bernadete 18x. Názov pochádza zo slova „stará skala“. Vo vnútri skaly sú tri otvory. Napravo nahor je oválny výklenok, v ktorom sa zjavila Panna Mária Bernadete a tu bola 4.marca 1864 umiestnená posvätená socha z bieleho carrarského mramoru. Na podstavci je nápis v miestnom nárečí „ja som Nepoškvrnené Počatie“ V tej dobe pred jaskyňou tiekol mlynský náhon. V roku 1955 bola jaskyňa upravená do dnešnej podoby. Vo vnútri jaskyne vľavo vyviera zo skaly prameň. Je pokrytý priehľadným sklom a osvetlený. Každý deň v pútnej sezóne sú tu od 6.00 ráno omše do 9.30 v rôznych jazykoch.

PROCESIE V LURDOCH

Od Veľkej Noci do októbra sú v Lurdoch denne dve procesie: *s Eucharistiou a s rozžatými sviecami*. Sprievod s Eucharistiou vychádza od jaskyne o 16.30, prejde celé priestranstvo a končí pred Ružencovou bazilikou svätým požehnaním. Prvý sprievod sa konal 27. 8.1887. *Procesia s rozžatými sviecami* začína pri jaskyni no 20.45 spevom „Salve Regina“, modlitbou svätého ruženca a spevom Ave Mária. Panna Mária žiadala Bernadetu, aby sem prichádzali procesie na slávu Boha a nášho Spasiteľa.

ZASTAVENIA KRÍŽOVEJ CESTY

Monumentálna krížová cesta je umiestnená okolo vrchu za jaskyňou a Hornou bazilikou. Jednotlivé zastavenia predstavujú sochy odliate z kovu v nadmernej veľkosti. Výška sôch je 2m.

NEVERS

Miesto života a pochovania sv. Bernadety Soubirous. 15.júla 1860 bola Bernadeta prijatá do útulku v Lurdoch u Neverských sestier. 4.júla 1866 odchádza z útulku a vstupuje do kongregácie Neverských sestier v Nevers ako novicka. Po zložení večných sľubov 30. septembra 1867 žila 12 rokov v kláštore v Nevers. Trápila ju silná astma s častými záchvatmi. Okrem toho trpela tuberkulózou kostí. Zomrela 16. apríla 1879 vo veku 35 rokov a je pochovaná a uložená v sklenej rakve v kláštore v Never.

Mesto patrí do kraja Burgundsko a má 44 000 obyvateľov. Klenotom čisto románskeho kostola sv. Štefana /S. Etienne/ z 11. st. sú monolitické stĺpy a veniec chórových kaplniek. V krypte gotickej katedrály Catedrale St-Cyr, ktorá je napojená na románsky kostol, si môžete pozrieť úžasnú skulptúru Kladenia do hrobu. Pôsobivé sú supermoderné vitráže na gotických oknách.. V 16.st. sa pánmi Nevers stala rodina Gonzagov, ktorí sem doniesli majstrovstvo vo výrobe skla. Svetová je z tohto miesta aj keramika vo farbách žltej, modrej a zelenej.

PARAY LA MONIAL

Paray le Monial je malé mesto v departamente Saone et Loire. Je známe na celom svete vďaka udalostiam, ktoré sa odohrali v jeho múroch v XVII storočí. Vtedy skromná a ľudmi zabudnutá kaplnka, ktorá sa nachádza v tieni preslávnej románskej baziliky bola vybratá Bohom ako miesto zjavenia. Je to kaplnka v kláštore sestier Navštívenia Panny Márie v Paray-le-Monial.

„V tomto kostole náš Vykupiteľ ukázal svoje srdce svätej Margite Márii „- nápis vysoko na priečení v kaplnke oznamuje každému, že mieste kde sa nachádza, je „zem svätá“. Kostol postavený v roku 1633 bol v rokoch 1671-1690 svedkom zjavenia, ktoré Kristus udelil skromnej rehoľnici kláštora Vizitantiiek – sestre Margite Márii Alacocque. Na tomto mieste mladá rehoľná sestra v extáze sa spojila so Srdcom Vykupiteľa, ktoré horelo plameňom lásky, ktorá sa chce rozlíať na celú zem. Počula výzvu Ježiša, akú vynáhradu mu má obetovať:

- úplnú otvorenosť na prijatie jeho darov a milosti

- nasledovanie v živote podľa jeho lásky

Tu Ježiš rozprával o ustanovení sviatku jeho Lásky uzavretej v podobe Jeho Srdca..

Pútnik najprv prichádza do Sanktuária, kde svätí zanechali svoje stopy. V Paray le Monial možno navštíviť:

- Kaplnku sestier Navštívenia zasvätenej Zjaveniu sa Ježiša svätej Márii Margite Alacocque

- Kaplnku la Colombiere, kde sa nachádza hrob svätého Klaudia le Coloombiere, svätého jezuitu „Toto je ten, ktorého ti posielam“, povedal Margite Ježiš, keď prišiel na duchovnú obnovu do kláštora. Umrel v Paray –le –Monial v 1682 41 ročný.

- Kaplnku Notre Dame, kde sa prechováva posvätná socha Panny Márie pochádzajúcej z XIII storočia.

- Románska bazilika vybudovaná rehoľníkmi z Cluny medzi XI. a XII.

storočím je arcidielom architektúry a umenia – najväčšia ozdoba mesta. Za bazilikou je kaplnka sv. Jána, kde je celodenná adorácia a pútne centrum s krásnou záhradou a kaplnkami.

ARS sur Formans /diecéza Lyon/ je malá dedinka blízko Lyona /30km/ a blízko diaľnice /Villefranche/, kde je rokov požehnané pôsobil Ján Mária Vianey a kde je aj pochovaný. V Arse možno nájsť tieto zaujímavé body:

KAPLNKA SVETIEL – hneď na začiatku posvätného areálu je novopostavená stavba, kde je socha Jána Máriu Vianeyho a veľa sviec. Ešte pred narodením Jána ich dom v Dardilách navštívil svätý kňaz Fabre a predpovedal, že z tohto domu príde veľké svetlo pre Francúzsko a pre svet. Tu sa pália votívne sviece ako symbol tohto svetla. Blízko pred farou je bronzová socha Jána Máriu Vianeyho v reálnej veľkosti.

STARÁ FARA – na svoju dobu veľmi priestanná a komfortná budova. Ján Mária Vianey býval iba v jednej izbe. Všade je pôvodný nábytok Jána Máriu, pôvodne býval na fare komfortnejší nábytok, ktorý Ján vrátil grófke do kaštieľa. Zvlášť pozoruhodné sú kňazské rúcha, ktoré boli veľmi drahé. Pri východe z fary je veľký cirkevný obchod na devocionálie a naľavo je vstup do záhrady, kde Ján dal vyrúbať všetky stromy, keď chlapci boli kradnúť ovocie.

KAPLNKA SRDCA – je v nej uložené srdce sv. Jána Máriu Vianeyho od jeho svätorečenia.

KOSTOL – BAZILIKA: Predná časť je pôvodný maličký dedinský kostolík s pôvodnou kazateľnicou, odkiaľ Ján kázal Božie slovo, s pôvodnou sakristiou so spovednicou pre mužov. Ženy spovedal v kostole. Kaplnka sv. Filomény a kaplnka sv. Jána Krstiteľa sú pristavané za jeho života. Baziliku s ostatkami tela svätca v sklenej schránke na oltári postavili po jeho svätorečení.

KRYPTA je obrovským kostolom na slúženie svätých omši a zhromaždenie pri púťach pre veľký počet ľudí, kde je aj v lete veľmi príjemne.

DOM PROZRETEL'NOSTI – vedľa kostola odkúpil Jána za peniaze zo svojho platu a za výnosy z dedičstva z Dardil dom, kde umiestnil chudobné dievčatá, ktoré tu mali internát so školou.

MIESTO STRETNUTIA – keď prichádzal prvýkrát Ján Mária Vianey do Arsu a bol už blízko, ale pre hmlu nevidel, kde je Ars, spýtal sa chlapca – pastierika na cestu : „Ty mi ukáž kde je Ars, a ja ti ukážem cestu do neba!“ na tom mieste – asi 600 m od baziliky – je modlitebné miesto s krásnym súsoším vystihujúcim túto udalosť.

MÚZEUM VOSKOVÝCH FIGURÍN sa nachádza asi 100 metrov pod bazilikou a je nádherným vyobrazením minulosti. Vstupné je veľmi nízke.

Myšlienky pútnika

Cesta

„Pútnik nevyráža preto, že už všetko našiel, ale preto, že stále túži hľadať.“

Každá púť je pozvaním vyjsť zo seba samého. Boh nás vedie nielen po cestách Európy, ale predovšetkým po cestách nášho srdca.

„Ja som cesta, pravda a život.“ (Jn 14,6)

La Salette

„Slzy Panny Márie sú slzami matky, ktorá nikdy neprestáva milovať.“

Posolstvo La Salette je výzvou k návratu k Bohu, k zmiereniu a k dôvere. Mária nás učí, že ani po pádoch sa netreba báť začať odznova.

„Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom.“ (Joel 2,12)

Ars

„Svätosť je možná aj v obyčajnom živote.“

Svätý Ján Mária Vianney ukazuje, že Boh nepotrebuje výnimočných ľudí, ale ľudí ochotných dať sa úplne do jeho rúk.

„Moja milosť ti stačí.“ (2 Kor 12,9)

Paray-le-Monial

„Božské Srdce je prístavom pre unavených a útočiskom pre hľadajúcich.“

Ježišovo Srdce zostáva otvorené pre každého. Neodmieta, ale pozýva. Neodsudzuje, ale uzdravuje.

„Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení.“ (Mt 11,28)

Nevers

„Veľké veci sa rodia z pokory.“

Svätá Bernadeta nám pripomína, že Boh nehladá na vonkajší úspech, ale na čistotu srdca a vernosť v každodennosti.

„Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť.“ (Jak 4,6)

Lurdy

„Najväčším zázrakom je človek, ktorý znovu nájde nádej.“

Mária vedie každého človeka k svojmu Synovi. V Lurdoch si uvedomujeme, že Boh koná aj tam, kde človek vidí len slabosť a utrpenie.

„Pre Boha niet nič nemožné.“ (Lk 1,37)

Avignon

„Aj dejiny Cirkvi so svojimi skúškami sú dôkazom, že Boh ju neprestáva viesť.“

Avignon pripomína obdobie pápežov, ale aj to, že Cirkev prechádzala mnohými skúškami. Napriek ľudskej slabosti zostáva Kristus jej pevným základom. Pútnik sa učí nehl'adiť iba na nedokonalosti ľudí, ale predovšetkým na Božiu vernosť.

„Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev.“ (Mt 16,18)

Návrat domov

„Púť sa nekončí príchodom domov, ale začína sa tým, ako budeme žiť ďalej.“

Skutočným ovocím púte nie sú nazbierané kilometre ani fotografie, ale pokoj, zmierenie a väčšia láska, ktoré si odnášame do každodenného života.

„Chod'te do celého sveta a hlásajte evanjelium.“ (Mk 16,15)

Záverečná myšlienka pútnika

Na púť som odchádzal s prosbami, no vraciam sa s vd'ačnosťou.

Navštívil som sväté miesta, ale ešte viac túžim, aby sa moje vlastné srdce stalo miestom, kde bude Boh prebývať.

Kilometre sa skončili, ale cesta viery pokračuje ďalej.

Modlitba pútnika

Pane,

ďakujem Ti za cestu, po ktorej si ma viedol.

Ďakujem za miesta milosti, za ľudí, ktorých som stretol,
za chvíle radosti i únavy.

Daj, aby som sa nevrátil len s fotografiami a spomienkami,
ale s novým srdcom.

Nauč ma žiť to, čo som na púti prijal,
a byť svedkom Tvojej lásky tam, kam ma posielaš.

Skrze Krista, nášho Pána.

Amen.